

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/417/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218201625
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7218201625.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu JUDr. Adriany Murínovej a členov senátu JUDr. Petra Tutka a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobcu Prima Banka Slovensko a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému U.. P. F.O., A.. XX.X.XXXX W. Q. O., O. XXXX/X, o zaplatenie 5.206,65 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 9. júla 2018 č.k. 11Csp/30/2018 - 62 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania.

Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného do 15 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 5.206,65 eur spolu s úrokom vo výške 189,32 eur, úrokmi z omeškania vo výške 1,89 eur a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny v sume 5.206,65 eur od 29.12.2017 do zaplatenia, ako i nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť mu neuhradenú istinu 5.206,65 eur, úrok vo výške 189,32 eur, úroky z omeškania vo výške 1,89 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 5.206,65 eur od 29.12.2017 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 189,32 od 29.12.2017 do zaplatenia, úrok 13,90 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 5.206,65 od 29.12.2017 do zaplatenia, ako aj nahradiť trovy súdneho konania.

3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 20.10.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX - Pôžička, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Obchodné podmienky pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. a Všeobecné obchodné podmienky Prima banky a.s., účinné od 01.03.2015, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému bezúčelový úver vo výške 6.000,- eur, pri fixnej úrokovej sadzbe 13,90 % ročne a poplatku za poskytnutie úveru vo výške 180 eur, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne, ročnej percentuálnej miere úrokov 16,05 % a priemernej RPMN vo výške 15,44 %, , teda celková čiastka, ktorú žalovaný mal uhradiť žalobcovi na základe tejto zmluvy bola 10.704,60 eur, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť v 108 mesačných anuitných splátkach v sume 97,45 eur s tým, že splatnosť prvej anuitnej splátky bola dohodnutá na deň 26.10.2015, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky mesačne vždy ku 25. kalendárnemu dňu, konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 25.9.2024. Z dôvodu porušenia povinnosti žalovaného splácať úver riadne a včas, žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 28.12.2017 a vyzval žalovaného na úhradu zostatku úveru ku 28.12.2017 v celkovej sume 5.457,86 eur,

pozostávajúceho z: istiny poskytnutého úveru vo výške 5.206,65 eur, úrokov vo výške 189,32 eur (úrok dohodnutý v zmysle uzavretej zmluvy vo výške 13,90 % p.a.), úrokov z omeškania vo výške 1,89 eur (dohodnutý v zmysle uzatvorenej zmluvy vo výške 5 % p.a.), poplatkov vo výške 60,- eur (tieto si žalobca podanou žalobou neuplatňoval, preto sa súd nimi ďalej nezaoberal), a to najneskôr do 07.01.2018.

4. Odkazom na znenie § 149, § 150 ods. 1, 2, § 151 ods. 1 a 2, § 152, § 295 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), po právnom posúdení veci podľa § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1 a 2, § 2 písm. a), b), d), § 4 ods. 1, § 7 ods. 1 a 2, § 9 ods. 2, 6 a 9, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 497, § 506, § 369 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení, dospel k záveru, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX obsahovala všetky podstatné náležitosti. Zo zistenia, že z dôvodu neplnenia zmluvných podmienok žalovaným, žalobca listom zo dňa 28.12.2017 rozhodol po predchádzajúcich upozorneniach o predčasnej splatnosti celého úveru a vyzval žalovaného na uhradenie celého dlhu vo výške 5.457,86 eur a to najneskôr do 7.1.2018, súd vyvodil, že žaloba žalobcu je v časti o zaplatenie 5.206,65 eur nezaplatenej istiny v plnom rozsahu dôvodná, keďže žalovaný žalobcovi v tejto časti pohľadávku neuhradil a jej výšku nijakým spôsobom nerozporoval. K uvedenej sume súd žalobcovi priznal aj vyčíslený úrok dohodnutý v zmluve vo výške 13,90 % p.a., teda sumu 189,32 eur, ako aj úroky z omeškania dohodnuté v zmluve vo výške 5 % p.a., teda celkovo v sume 1,89 eur a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť aj úroky z omeškania od 29.12.2017 do zaplatenia v dohodnutej výške 5 % ročne z istiny 5.206,65 eur, lebo žalobca v konaní preukázal zákonné zosplatenie predmetného úveru ku dňu 28.12.2017, z čoho usúdil, že nasledujúcim dňom, t.j. od 29.12.2017, sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu.

5. Poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR (sp. zn. 29Cdo/31/2012, sp. zn. 35Odo/101/2002), rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/162/2017 zo dňa 10.10.2017, ako nedôvodnú súd prvej inštancie vyhodnotil žalobu v časti nároku žalobcu na úrok z omeškania z vyčíslených zmluvných úrokov s odôvodnením, že právo požadovať od žalovaného príslušenstvo z príslušenstva (v danom prípade úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) Občiansky ani Obchodný zákonník neumožňuje. Uzavrel, že žalobcovi preto nemožno priznať ani úroky z omeškania z kapitalizovaných zmluvných úrokov, nakoľko to predstavuje neprípustnosť úročenia zmluvných úrokov úrokmi z omeškania, tzv. anatocizmus, na čom by nič nemenila ani dohoda účastníkov zmluvného vzťahu, na ktorú odkazuje aj žalobca v podanej žalobe (body 2.4 a 2.5.2 obchodných podmienok pre úvery občanom), nakoľko takáto dohoda by vzhľadom na spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy z dôvodu obchádzania zákona bola absolútne neplatná. Súd nepriznal žalobcovi ani nárok na zmluvný úrok z nezaplatenej istiny odo dňa zosplatenia do zaplatenia. V tejto súvislosti dôvodil, že „Žalobca sa dovoľáva nárokov na zmluvné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Keďže tento stav netrvá (vyhlásenie predčasnej splatnosti celého dlhu), je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnému zosplateniu záväzku došlo konaním veriteľa. Predčasné zosplatenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným

mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o proti právny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z.z. Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (pozri bližšie rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/587/2015). Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsiahlu judikatúru všeobecných súdov, ktorý predmetný nárok žalobcu posudzujú vo vyššie naznačenom smere napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove 19Co/120/2016 zo dňa 22.11.2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014 resp. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012, pri ktorom súd zdôrazňuje, že tento nálež prešiel testom ústavnosti.“

6. Výrok o lehote na plnenie súd odôvodnil aplikáciou § 232 ods. 3 CSP a návrhom žalobcu v žalobnom petíte.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP s odôvodnením, že žalobca bol neúspešný len v nepatrnej časti týkajúcej sa príslušenstva žalovanej pohľadávky, a preto je úspešný v plnom rozsahu, v ktorom priznal žalobcovi nárok náhradu trov konania s tým, že o výške rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti zamietavému výroku rozsudku podal včas odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil, žalobe vyhovel v celom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlh v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku. Žalobca namietol správnosť záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti jeho nároku na úrok z omeškania z vyčíslených zmluvných úrokov a zmluvného úroku z nezaplatenej istiny odo dňa zosplatnenia do zaplata, majúc za to, že nárok na zaplata zmluvného úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení, na čom sa zmluvné strany dohodli. V tejto súvislosti poukázal na znenie čl. 1 Obchodných podmienok pre úvery občanom, ktoré sú súčasťou zmluvy v zmysle bodu 1.1. zmluvy. Poukazom na viaceré súdne rozhodnutia dodal, že oznámenie žalobcu, že sa celý úver stal splatný alebo odstúpenie od zmluvy nevylučujú, aby bol dlžník pri omeškaní s vrátením úveru povinný platiť úroky z úveru, ktoré predstavujú cenu - odplatu za prenechanie peňažných prostriedkov na ich používanie (nie odplatu podľa § 499 Obchodného zákonníka za dohodnutie záväzku poskytnúť úver), ako aj úroky z omeškania, ktoré sú sankciou za porušenie povinností, t.j. za nezaplata dlhu riadne a včas. Námiatku nesprávneho právneho posúdenia žalobou uplatneného nároku na úrok z omeškania zo zmluvných úrokov odôvodnil žalobca vo svojom odvolaní odôvodňoval tvrdením, že zmluvné úroky boli vyčíslené pevnou sumou ako zmluvný úrok naakumulovaný z istiny do dňa zosplatnenia a tento sa ďalej nenavyšuje.

9. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

11. Rozsudok vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného do 15 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 5.206,65 eur spolu s úrokom vo výške 189,32 eur, úrokmi z omeškania vo výške 1,89 eur a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny v sume 5.206,65 eur od 29.12.2017 do zaplatenia, nebol napadnutý odvolaním nadobudol právoplatnosť, a preto nebol predmetom odvolacieho prieskumu (§ 367 ods. 2, 3 CSP).

12. Predmetom odvolacieho prieskumu bol rozsudok vo výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (v časti uplatneného príslušenstva peňažnej pohľadávky - úrok 13,90 % ročne z nezaplatenej istiny 5.206,65 eur od 29.12.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 189,32 eur od 29.12.2017 do zaplatenia).

13. Rozsudok je v napadnutom výrokoch vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Rozhodnutiu súdu v napadnutom rozsahu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192 až § 194 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný, a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 ods. 1, 2 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil.

16. Správne, zákonné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutej časti rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v okolnostiach posudzovaného prípadu nie je naplnený. Odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku v napadnutom rozsahu a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

17. Odvolací súd preto len na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutej časti rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

18. V prvom rade sa odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že právo požadovať od žalovaného príslušenstvo z príslušenstva (úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) Občiansky ani Obchodný zákonník neumožňuje, na čom by nemohla nič zmeniť ani dohoda účastníkov zmluvného vzťahu, ktorá by z dôvodu obchádzania zákona bola absolútne neplatná.

19. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

20. Právna otázka prípustnosti požadovať úrok z omeškania z dohodnutého úroku je v súdnej praxi dlhodobo ustálená tak, že nie je možné požadovať úrok z omeškania z dohodnutého úroku. Odvolací súd nemá dôvod sa od tejto rozhodovacej praxe odchýliť.

21. Súdna prax súdov Slovenskej republiky pri jej riešení konštantne vychádza z rozsudku Veľkého senátu obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR z 24.03.2004, sp. zn. 35Odo/101/2002, uverejneného pod číslom 5/2006 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk (R 5/2006), podľa ktorého úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, ktorým sa v zmysle tohto ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 Občianskeho zákonníka a jeho všeobecné chápanie v právnej teórii rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (a

to, že si možno nárokovať i sankcie za omeškanie s platením), dochádza priamo zo zákona práve omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku zaniká (končí) aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva iba povinnosť uhradiť už splatné úroky. Tým, že dlžník včas nesplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) veriteľ nemá preto, že ani občiansky ani obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Obdobne Najvyšší súd ČR v rozsudku sp. zn. 33Cdo/2041/2008 z 22.7.2010 konštatoval, že Občiansky zákonník ani Obchodný zákonník neumožňujú veriteľovi žiadať od dlžníka príslušenstvo (úrok z omeškania) pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Tým nie je dotknuté právo účastníkov dohodnúť sa, že dojednané úroky sa stanú súčasťou istiny. Na uvedenom závere nemení nič ani ojedinelé rozhodnutie krajského súdu citované odvolateľom, z ktorého vyplýva odlišný právny názor.

22. Z uvedených dôvodov je odvolacia námietka žalobcu týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia nároku na úrok z omeškania z vyčísleného úroku nedôvodná.

23. Žalobca neopodstatnene spochybňoval i správnosť záveru súdu o nedôvodnosti nároku žalobcu na zmluvný úrok po zosplatení úveru, a to za stavu, ak svoje tvrdenie, že tento jeho nárok plynie (o.i.) z obsahu zmluvných dojednaní obsiahnutých v čl. 1 Obchodných podmienok pre úvery občanom, ktoré sú súčasťou zmluvy v zmysle bodu 1.1. zmluvy, predniesol až vo svojom odvolaní. Odvolací súd na tomto mieste pre úplnosť pripomína, že v súlade s § 132 ods. 1 CSP žalobca bol povinný v žalobe okrem všeobecných náležitostí podania okrem označenia strán, uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh s tým, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 CSP), a že právo žalobcu ako odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie, je v zmysle koncepcie tzv. neúplného apelačného systému obmedzené a v súlade s § 366 CSP odvolacia argumentácia žalobcu v podobe nových skutočností a dôkazov je prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok (novoty v odvolacom konaní). Argumenty a tvrdenie žalobcu o existencii zmluvného dojednania o povinnosti žalovaného spotrebiteľa platiť zmluvný úrok aj po zosplatení spotrebiteľského úveru až do jeho úplného splatenia, žalobca predložil až v odvolacom konaní, hoci tieto bez akýchkoľvek obtiaží mohol použiť pred súdom prvej inštancie, a to naposledy na pojednávaní dňa 09.07.2018, na ktoré sa žalobca neustanovil, pričom žiadal, aby súd rozhodol v spore jeho neprítomnosti, „nakoľko všetky relevantné tvrdenia a dôkazy obsahuje žaloba, resp. odpoveď na výzvu súdu“ (podanie žalobcu zo dňa 15.06.2018 čl. 56 súdneho spisu). V ďalšom argumentácii žalobca v podstate predniesol už v priebehu sporu na súde prvej inštancie, vo svojej žalobe, s touto sa dôsledne vysporiadal prvoinštančný súd v dôvodoch svojho rozsudku, na ktorú odvolací súd odkazuje.

24. Vzhľadom na tieto dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, vrátane akcesorického výroku o trovách konania (odvolaním žalobcu nespochybňovaného).

25. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu náhrada trov odvolacieho konania nepatrí. Žalovanému odvolacie trovy nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).